

NOTAT

Dato: 22. oktober 2008

J.nr.: 2008/4013-63

Besvarelse af spørgsmål nr. 182 stillet af Folketingets Europaudvalg til udenrigsministeren den 24. september 2008 (alm. del).

Spørgsmål:

”Ministeren bedes, i forlængelse af europaudvalgsmødet den 19. september 2008, oversende et notat der redegør for, i hvilket omfang og hvordan den danske praksis har ændret sig som konsekvens af følgende afgørelser fra EF-Domstolen:

- Singh-dommen af 7. juli 1992 - sag C-370/90
- Carpenter-dommen af 11. juli 2002 - sag C-60/00
- Mirax-dommen af 25. juli 2002 - sag C-459/99
- Akrich-dommen af 23. september 2003 - sag C-109/01
- Eind-dommen af 11. december 2007 - sag C-1/05.”

Svar:

I det følgende redegøres for, om og i hvilket omfang en række domme fra EF-domstolen har betydet ændringer i den danske praksis for familiesammenføring efter EU-reglerne om fri bevægelighed.

Singh-dommen af 7. juli 1992 (sag C-370/90)

Principperne i Singh-dommen udgør grundlaget for praksis for familiesammenføring til danske statsborgere efter EU-retten. Det følger således af dommen, at en dansk statsborger, der har arbejdet i en anden medlemsstat, som udgangspunkt vil have ret til at medtage sin ægtefælle, hvis han eller hun vender tilbage til Danmark for at arbejde eller drive selvstændig erhvervsvirksomhed.

Indenrigsministeriet udarbejdede instruks af 17. august 1995 vedrørende forståelsen af dommen. Grundlaget for danske statsborgers ophold i det andet EU/EØS-land kunne være ”en hvilken som helst af traktatens bestemmelser om fri bevægelighed eller direktiverne om opholdsret”. Kredsen af familiemedlemmer var begrænset til ægtefæller og samlevende.

Carpenter-dommen af 11. juli 2002 (sag C-60/00)

Carpenter-dommen betød, at Udlændingetjenesten ændrede praksis, så der kunne gives opholdstilladelse til ægtefæller til danske statsborgere, der opholdt sig i Danmark, og her an-

vendte EF-traktatens regler om fri bevægelighed for tjenesteydelser. I Udlændingesservice's opholdsmeddelelse nr. 2/03 af 10. februar 2003 er opstillet følgende betingelser:

1. Den danske ægtefælle opholder sig i Danmark og anvender i Danmark EF-traktatens regler om fri bevægelighed af tjenesteydelser, jf. EF-traktatens artikel 49.
2. Den udenlandske ægtefælle skal lovligt være indrejst i Danmark.
3. Ægteskabet skal fortsat bestå ved meddelelsen af opholdstilladelsen.
4. Ægtefællerne skal have etableret et reelt familieliv i Danmark, f.eks. ved at den udenlandske ægtefælle på den fælles bopæl passer den danske ægtefælles mindreårige børn.

I forbindelse med drøftelserne om Metock-dommen, der blev afsagt af EF-domstolen den 25. juli 2008, har Integrationsministeriet fundet anledning til at revidere den bredere fortolkning af Carpenter-dommen, som Udlændingesservice hidtil havde lagt til grund.

Ministeriet finder således ikke, at dommen generelt betyder, at danske statsborgere, der leverer tjenesteydelser til borgere i andre EU-lande, har krav på familiesammenføring i Danmark med en tredjelandstatsborger.

Der er således efter Integrationsministeriets opfattelse tale om en meget konkret begrundet sag, som alene kan anvendes i lignende sager. Det vil sige, hvor de konkrete omstændigheder svarer til de faktiske omstændigheder i dommen.

Ved vurderingen af Carpenter-dommen må der derfor lægges betydelig vægt på følgende omstændigheder:

- om ægtefællen (tredjelandstatsborgeren) er indrejst lovligt.
- om der dels er tale om levering af tjenesteydelser fra hjemlandet, og dels tale om forretningsrejser til de øvrige EU-lande, hvortil der leveres tjenesteydelser.
- om leveringen af tjenesteydelserne udgør en stor del af den pågældendes erhvervs-mæssige aktiviteter, dels i oprindelsesmedlemsstaten, dels i andre medlemsstater.
- om formålet med et ægteskabs/registreret partnerskabs indgåelse eller et samlivs etablering ikke alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren.
- om parret har etableret et reelt familieliv i Danmark.

Ovenstående er meddelt Udlændingesservice i meddelelse til Udlændingesservice af 2. oktober 2008 om ændringer af EU-opholdsbekendtgørelsen og praksis som følge af Metock-dommen m.v.

MRAX-dommen af 25. juli 2002 (sag C-459/99)

MRAX-sagen omhandlede bl.a. spørgsmålet om, hvorvidt en medlemsstat ved grænsen kunne afvise en tredjelandsstatsborger, der var ægtefælle til en EU-borger, og som forsøgte at indrejse i landet uden at være i besiddelse af et gyldigt identitetskort eller visum.

Dommen førte ikke til ændringer i praksis for familiesammenføring efter EU-reglerne om den fri bevægelighed.

Akrich-dommen af 23. september 2003 (sag C-109/01)

EF-domstolen fastslog i Akrich-dommen, at en anvendelse af EU-retten med ægtefællesammenføring som formål ikke kan betragtes som omgåelse af national ret. EF-domstolen havde ikke tidligere udtalt sig om spørgsmålet om omgåelse. I Akrich-dommen udtalte EF-domstolen endvidere, at en tredjelandsstatsborger, der er gift med en unionsborger for at blive omfattet af de rettigheder, der følger af den fri bevægelighed må "opholde sig lovligt i en medlemsstat på det tidspunkt, hvor han tager til den medlemsstat, som unionsborgeren flytter eller er flyttet til".

Efter afsigelsen af Akrich-dommen foretog Integrationsministeriet en vurdering af, hvilke persongrupper, der var omfattet af EF-domstolens praksis inden for området for familiesammenføring til danske statsborgere. Integrationsministeriet fandt, at man uden at komme i konflikt med EU-retten kunne ændre praksis, således at studerende, pensionister og selvforsøgende ikke kunne opnå familiesammenføring i Danmark på baggrund af EU-retten. Samtidig ændredes praksis, således at det – i overensstemmelse med Akrich-dommen – var en betingelse, at tredjelandsstatsborgeren havde opholdt sig lovligt i den medlemsstat, hvor den danske statsborger har anvendt retten til fri bevægelighed efter EU-retten. Praksisændringen skete i december 2004.

Eind-dommen af 11. december 2007 (sag 291/05)

Eind-dommen betød en ændring af praksis, således at der ikke længere kan stilles krav om, at den danske statsborger ved tilbagevenden til Danmark skal ernære sig på en sådan måde, at den danske statsborger ville udnytte retten til ophold som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, eller som pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, hvis den danske ægtefælle i stedet havde taget ophold i et tredje EU/EØS-land.

Eind-dommen betød endvidere en udvidelse af den personkreds, danske statsborgere kan søge familiesammenføring med efter EU-reglerne om den fri bevægelighed, således at også direkte efterkommere og slægtninge i opstigende linje til den danske statsborger eller til ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever er omfattet, hvis de forsørges af den danske statsborger.